

# vexíologie

ZPRAVODAJ VEXTILOGICKÉHO KLUBU PŘI OKD PRAHA 3  
obsahující odborná pojednání a informace o vlajkách

67

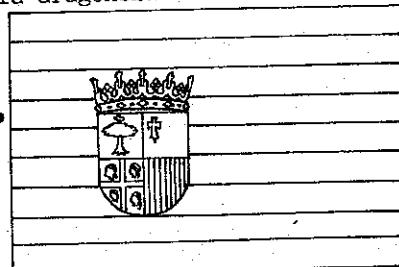
Ing. Jaroslav Martýkán

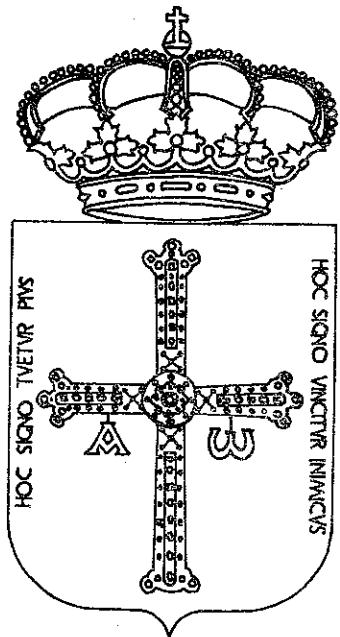
## VLAJKY A ZNAKY AUTONOMNÍCH OBLASTÍ ŠPANĚLSKA

Protože v roce 1986 byl ukončen proces postupného přijímání regionálních symbolů ve všech španělských oblastech, můžeme dnešním příspěvkem uzavřít řadu několika článků věnovaných této problematice na stránkách našeho zpravodaje. Pro informaci připomínáme, že byly pod stejným titulem otištěny v číslech 30, 31, 51 a 57 Vexilogie.

**ANDALUSIE.** Dekretem úřadu vlády č. 212/1983 z 19. 10. 1983 byly k provedení zákona č. 3/1982 z 21. 12. 1982 upraveny technické podrobnosti barevného provedení andaluského znaku. Postavy Herkula a lvů jsou v přirozených barvách, bílé sloupy mají zlaté hlavice, nápisy na andaluské trikolore, stejně jako kartuše dolního nápisu, jsou zlaté. Dekretem č. 213/1983 téhož data autonomní vláda stanovila, že při použití znaku na tzv. ceremoniální vlajce odpovídá jeho výška 2/5 šířky listu vlajky, která se pro úřední účely vyrábí v rozměrech 1 x 1,5 m (výška znaku 0,4 m), 1,35 x 2,1 m (0,54 m), 1,8 x 2,8 m (0,72 m) a 2,25 x 3,5 m (0,9 m) (1).

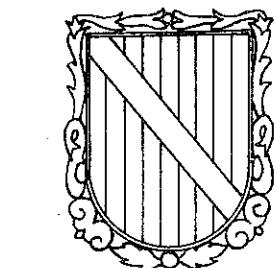
**ARAGONIE.** K provedení zákona č. 2/1984 ze 16. 4. 1984 o používání vlajky a znaku oblasti přijala aragonská vláda dne 28. 6. 1984 dekret č. 48/1984, ve kterém byl uveřejněn úřední vzor aragonského znaku a přesné normy pro výrobu vlajky Aragonie. Dekret upravuje poměr stran vlajky na 2:3, a je-li vlajka používána jako úřední vlajka Společenství, pak výška znaku na vlajce je podle čl. 2 rovna pěti devítinám šířky listu a osa znaku umístěna od žerďového okraje ve vzdálenosti odpovídající polovině šířky listu (2). V praxi se však znak umisťuje do středu vlajky.





**ASTURIE.** Generální rada Asturského knížectví přijala 27. 4. 1984 zákon o znaku této autonomní oblasti, který se nepatrně liší od dosud používané historické verze, uveřejněné ve Vexilogii č. 51. Na modrém štítu o poměru výšky k šířce 6:5 je umístěn zlatý asturský kříž, nazývaný Vítězný, zdobený drahými kameny a doplněný pod pravým ramenem velkým písmenem alfa a pod levým ramenem malým písmenem omega z řecké abecedy; obě litery jsou zlaté. Zlatý text HOC SIGNO TUETUR PIUS, HOC SIGNO VINCITUR INIMICUS již není umístěn kolem dokola štítu, ale pouze při pravém a levém okraji (3). Teoreticky by se v tomto provedení měl objevovat i na asturské regionální vlajce, ve skutečnosti se tiskne jenom ve žluté barvě na azurově modrému podkladě.

**BALEÁRY.** Oblastní znak byl prozatím ně upraven dekrety Generální meziostrovní rady ze 7. a 16. 8. 1978 v návaznosti na prozatímní autonomní statut, udělený ústavním zákonem č. 18/1978 ze 13. 6. 1978. Definitivní podobu mu dal zákon autonomního společenství z 21. 11. 1984 o znaku Baleárských ostrovů. Ve čl. 1 tohoto zákona se jím stanoví čtyři červené kůly na žlutém štítě pošikem překřížené modrým pruhem vedoucím z pravého horního do levého dolního rohu štítu; jeho šířka je jedenapůl násobkem šírky červeného kůlu. Kolem znaku jsou umístěna příkrývadla ze zlatých listů, jejichž šíře odpovídá šířce červeného kůlu. Poměr výšky štítu k jeho šířce se má jako 4:3. V preambuli citovaného zákona je připomenuto, že znak přijatý tímto zákonem za symbol Autonomního společenství Baleárských ostrovů je dokumentován již od XIV. století. Objevuje se na závěti krále Mallorky Jakuba III. z r. 1349, později byl po-



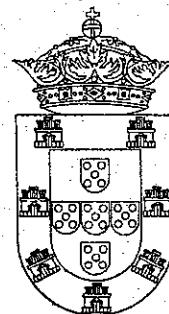
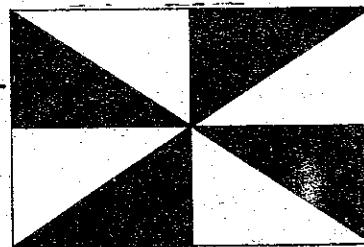
užíván různými členy mallorského královského domu, království aragonského a španělské monarchie. V 17. a 18. století se objevuje na španělských kartografických dílech a v 19. století se stává v různých podobách správním symbolem Baleár. Znak vyjadřuje historickou identitu ostrovů, je inspirován jak funkcí veřejné moci a smyslem pro konzolidaci a rozvoj národních společenství na ostrovech Mallorca, Menorca, Ibiza a Formentera, tak i zvláštnostmi každého z ostrovů a vyjadřuje svazek solidarity mezi všemi ostrovy. Úřední podoba znaku, kterou přinášíme, byla uveřejněna v příloze citovaného zákona (4). Tři největší z Baleárských ostrovů

používají vlastních vlajek, odlišných od společné vlajky Společenství, kterou jsme uverejnili ve Vexilogii č. 57, s. 1168. Meziostrovní rada používá vlajku tvořenou žlutočerveně pruhovaným listem aragonsko-valencijského vzoru se znakem Baleár uprostřed.

BASKICKO. Ačkoliv vlajku baskické oblasti upravil ústavní zákon č. 3/1979 již 18. 12. 1979 a uzákonil tak obnovené používání modelu z r. 1936, jehož proporce jsou 280:500 se šířkou ramen obou křížů 20, otázka znaku byla vyřešena teprve nedávno. Dekretem č. 1 z 19. 10. 1936 předsednictvo prozatímní vlády Baskicka stanovilo, že znakem autonomní oblasti je "čtvrcený štít zavinutý do věnce z dubových listů a spojující ve stanoveném pořadí znaky Álavu, Vizkeye, Guipuzcoi a Navarry v původních barvách s vyloučením atributů monarchistických nebo šlechtických, popř. připomínajících bratrovražedné boje mezi Basky, a shrnující symboly jejich původní svobody" (vyobrazen ve Vexilogii č. 27, s. 433). Po zániku autonomie v r. 1939 byl tento znak opuštěn až do roku 1978, kdy se Generální baskická rada svým rozhodnutím ze 2. listopadu znova vrátila k jeho úřednímu používání. Navarské rozhodnutí nezapojit se do nové autonomní oblasti Baskicko vedlo k problémům a diskusím o používání navarského emblému ve znaku "zbývajícího" Baskicka. Spory trvaly až do 29. 7. 1985, kdy Ústavní soud Španělska vydal rozsudek v kompetenčním sporu mezi místními orgány obou oblastí v této otázce. Rozsudkem soudu bylo rozhodnuto Generální baskické rady z 2. 11. 1978 prohlášeno za nulitní a uznán nárok Navarry, aby její znak nebyl použit na symbolu Baskicka. Proto baskické úřady 25. 3. 1986 rozhodly, že bude nahrazen prázdným polem červené barvy. Tak byl dosud populární emblém, známý jako "Laurak-Bat" (tj. čtyři v jednom) změněn na "Iru-Bat" (tj. tři v jednom), který se také neoficiálně již objevuje uprostřed "ikkuriñi" (5).

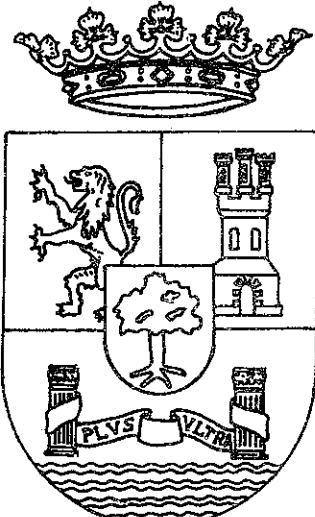
CEUTA. Autonomní statuty byly jako posledním územím pod španělskou suverenitou přiznány i severoafrickým državám, městům Ceutě a Melilie. Návrh zákona o novém statutu Ceuty, předložený ústavní komisi Kortesů 25. 2. 1986, stanoví ve 3. článku podobu symbolů města, které jsou totožné s dosud používanými. Vlajku tedy tvoří list stenýřovité rozdělený na střídavě čtyři bílé a čtyři černé trojúhelníky tak, že trojúhelník s vrcholy v horním rohu, středu listu a středu horního okraje je bílý. Vlajka je očividně inspirována portugalskými heraldickými zvyklostmi, čtvercový tvar však byl nahrazen obdélníkem o poměru stran 2:3.

Znakem města je portugalská quina, tedy stříbrný štít s pěti modrými štítky uspořádanými do kříže,

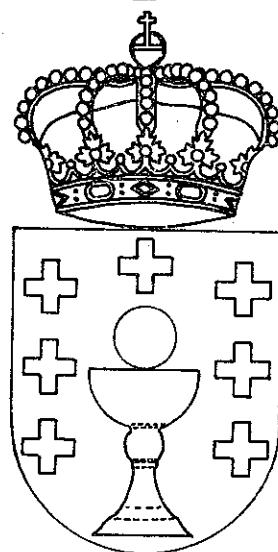


z nichž každý nese pět stříbrných terčů. Široký červený lem obsahuje sedm zlatých hredů, dva nahore, dva po stranách a tři dole. Portugalský znak připomíná, že město kdysi patřilo Portugalsku, a poprvé se objevuje na korouhví města z r. 1415. Na štítu je položena královská koruna (6).

**ESTREMADURA.** Nový oblastní znak byl zaveden zákonem Shromáždění Estremadury z 21. 5. 1985 o znaku, hymně a státním svátku Estremadury. Jeho úřední podobu stanovil dekret místní vlády č. 28/1985 ze 16. 7. 1985. Podle čl. 3 zmíněného zákona tvo-



ří znak půlený štít, jehož horní polovina je štípena, se srdečním štítkem - zelený dub na stříbrném poli. V prvním zlatém poli je červený lev ve skoku, na druhém červeném je věž s cimbuřím v přirozené barvě a ve třetím modrém poli jsou dva korintské sloupy s nápisem PLUS ULTRA nad stříbrnými vlnami. Nad znakem je umístěna koruna. Podle výkladu, obsaženém v zákonu, se symbolika estremadurského znaku snaží sladit tradiční prvky s dalšími, které představují plodnou skutečnost současnosti a vroucí touhu po budoucnosti. Sloupy s nápisem jsou převzaty ze symboliky Španělska, barvy představují vzdělenost estremadurského lidu a dub jeho svobodymilovnost a mírumilovnost. Na estremadurské vlajce, pokud je vyvěšována na veřejných budovách a při oficiálních přiležitostech, se používá znak o výšce rovné 2/5 šířky listu, přičemž vzdálenost osy znaku od žerďového okraje je rovna polovině šířky listu. Vládní dekret upravující používání všech symbolů Estremadury stanoví nyní poměr stran vlajky na 2:3 (7).



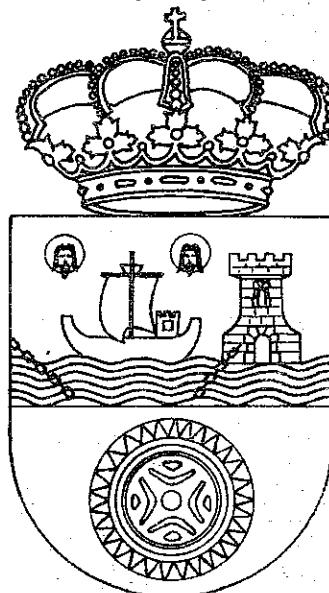
**GALICIE.** Vlajka otištěná ve Vexilologii č. 51, s. 1075, je ceremoniální vlajkou Galicie, která se používá na veřejných budovách a při oficiálních přiležitostech, jinak se užívá vlajky beze znaku. Ceremoniální vlajka byla zavedena podle čl. 5 a 7 zákona Galicijské rady č. 5/1984 z 5. 5. 1984, který zároveň v příloze č. 1 stanovil bližší rozměry vlajky. Poměr stran je stanoven na 2:3 a šířka diagonálního pruhu, jehož osa je totožná se spojnicí horního rohu a dolního cípu, je rovna čtvrtině šířky listu. Znak na ceremoniální vlajce je položen do středu listu tak, že jeho výška odpovídá polovině šířky a šířka 3/5 poloviny šířky listu; jeho dolní okraj je od dolního okraje listu vzdálen čtvrtinu šířky listu. Článek 3 zmíněného zákona upravu-

je i znak Galicie, v němž je tradiční zlatý kalich se stříbrnou hostií a sedmi stříbrnými křížky na modrém štítu. Úřední provedení podle přílohy č. 2 přetiskujeme (8).

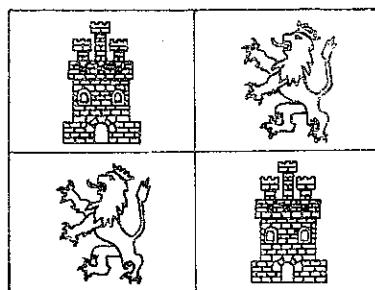
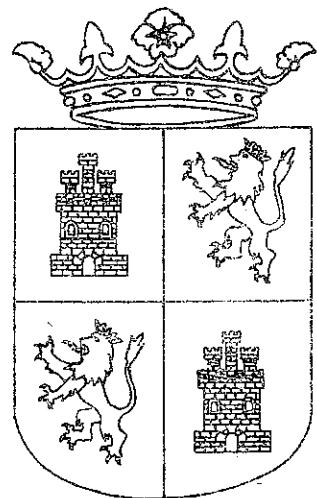
KANÁRSKÉ OSTROVY. Známý španělský vexilolog Adolfo Durán uvádí, že podle zásady doplnění znaku na vlajku, je-li používána k ceremoniálním a jiným úředním účelům, používá vláda Kanárských ostrovů trikoloru obsahující v prostředním pruhu úplný znak ostrova. Ten byl uveřejněn ve Vexilologii č. 57, s. 1169 (9). Ze stejného pramene se dovídáme, že místní zákon umožňuje každému ostrovu přijmout vlastní vlajku, avšak žádný ostrov této možnosti zatím nevyužil.

KANTABRIE. Regionální shromáždění přijalo 22. 12. 1984 zákony o vlajce a znaku Autonomního společenství Kantabrie. Zatímco zákon o vlajce upravuje v prvé řadě používání vlajky a ponechává na dekretu místní vlády stanovení dalších podrobností, např. poměru stran vlajky, zákon o znaku stanoví jeho podobu a hovorí i o bližších podmírkách jeho vzniku. Ve čl. 2 je stanoveno, že štít znaku je půlen na horní modré a spodní červené pole. V modrém poli je zlatá věž s cimburím a otevřenou bránu a oknem, napravo od ní loď v přirozené barvě s černým přetrženým řetězem pod přídí, dotýkajícím se pravého okraje štítu a věže nalevo. Loď i věž vyrůstají ze stříbrných a modrých mořských vln. Nad lodí jsou uprostřed stříbrné aureoly dvě mužské hlavy. Na dolním červeném poli je stříbrná okrouhlá hvězda s černými geometrickými ornamenty, obdobného typu jako "kantabrijské hvězdy" z archeologických nalezišť v Barrosu a Lomberě. Na štít je položena zlatá královská koruna zdobená drahými kameny a doplněná červenou čepicí. Přijatý návrh znaku vzešel od komise dopisující členů Královské historické akademie. Ta na základě studia

pečetí od 13. století a městských znaků moderní doby, stejně jako emblémů používaných od 19. století santanderskými provinciálními úřady, navrhla znak, jehož horní polovina připomíná společnou tradici dobývání maurské Sevilly, osm set let starou kantabrijskou námořní tradici a společné patrony země - mučedníky Emeteria a Celedonia. Věž ve znaku představuje sevillskou Giraldu - věž chránící vstup do říčního přístavu. Ten byl definitivně dobyt v boji s Araby roku 1248 zásluhou intervence kastilského námořnictva, jehož základny je třeba hledat v současné Kantabrii. Na účast a pomoc nebes při tomto vítězství odkazuje loď a hvězdu mučedníků. Minimálně od 17. století se objevují tyto symboly v městských znacích čtyř starých námořních kantabrijských měst - Castro-Urdiales, Laredo, San Vin-



cento de la Barquera a Santanderu. Barvy pole jsou tradičními barvami země. Spodní část znaku připomíná symboly z nejdéležitějších památek na prehistorické obyvatelé, kteří určovali profil území této oblasti a její historickou osobitost - gigantické hvězdy Kantabru. Byly nalezeny v hraníční oblasti Barrosu a jejich čisté geometrické linie vyjadřující stylizaci Slunce a Měsíce, jehož kult Kantabrové vyznávali. Stříbro je od pradávna spojováno s Lunou, červená barva je již tradičně znakem bohů, symbolem statečnosti, ušlechtilosti, neohroženosti a prolité krve. Kresba hvězdy připomíná stylizaci zubů vlka - zvířete, vyskytujícího se kdysi i dnes v horách Kantabrie a heraldický symbol této oblasti severního Španělska (10,11).



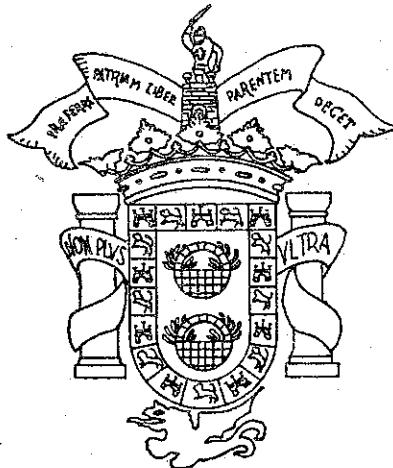
KASTILIE-LEÓN. K provedení ústavního zákona č. 4/1983 z 25. 2. 1983 vydala oblastní vláda dekret č. 104/1983 ze 13. 10. 1983, kterým se upravuje používání symbolů autonomního společenství a jejich podoba podle vzorů uvedených v přílaze č. 1 (znak) a č. 2 (vlajka), jež pro informaci otiskujeme (12). U vlajky použitý poměr stran 152:198 byl prý inspirován vlajkami starokastilského válečného loďstva.

MADRID. Informace od našeho španělského spolupracovníka potvrzuje, že poměr stran vlajky Madridského společenství byl stanoven na 7:11 a nikoliv původně navrhovaný 2:3. K oficiálním účelům nebyla žádná ceremoniální vlajka vytvořena, v praxi se však používá vlajky, jež iž hvězdy jsou skutečně stříbrné, protože jinak se používá bílé barvy.

MELILLA. Návrh zákona o autonomii města Melilla, publikovaný 26. 2. 1986 v Úředním listě Cortesů pod č.j. 192-I, také legalizuje oba dosud používané symboly města - vlajku a znak. Patří tak mezi nemnoho ústavních zákonů o přiznání autonomního statutu, které neponechávají rozhodnutí o znaku na místních orgánech, ale určují jej samy. Je tomu tak pa-

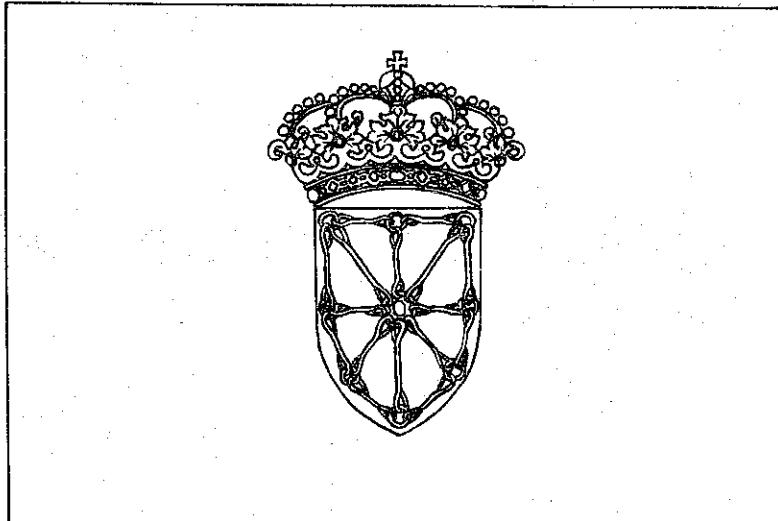
trně proto, že zatímco oblasti se bez oficiálních symbolů mohly dosud docela dobře obejít, v případě města tomu tak být nemohlo. Vlajkou Melilly je světle modrý list s městským znakem uprostřed. Znak se téměř dotýká horního i dolního okraje a tvorí jej historický erb východů z Mediny-Sidonie. Tvoří jej na modrém štítu dva nad sebou umístěné košíky, zlatě-červené šachované se sedmi vztý-

čenými zelenými hady po obou stranách rukojeti. Stít je lemován královskými erby Kastillie a Leonu, tj. devíti červeňmi štítky se zlatým hradem a devíti stříbrnými s červeným lvem. Na štítě je položena vévodská korunka, z níž vyrůstá hrad, na jehož cimbuří stojí postava vévody Guzmána Dobrotivého, vrhajícího dýku. Kolem hradu je stuha s motem PREFERRE PATRIAM LIBERIS PARENTEM DECET (Náleží dětem klášt nade vše matku - vlast), po stranách štítu sloupy Herkulovy s nápisem NON PLUS ULTRA a pod štítom je zelený drak.



MURCIA. Náš španělský spolupracovník nás upozornňuje, že i u vlajky otištěné ve Vexilogii č. 51, s. 1078 je třeba používat podoby hradu a koruny ze znaku (viz Vexilogie č. 57, s. 1170), přičemž hrady a koruny v první a čtvrté čtvrtině listu jsou vepsány do imaginérního lemu, jehož šíře odpovídá 1/10 šířky listu.

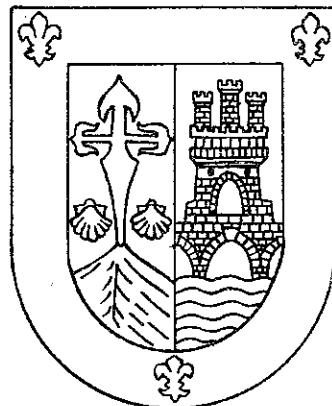
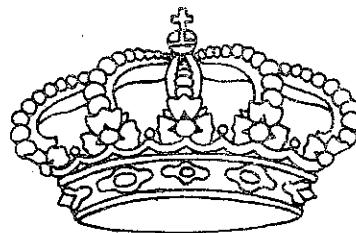
NAVARRA. Jak jsme již uvedli ve Vexilogii č. 51, s. 1079, ústavní zákon č. 13/1982 obnovil historická práva Navarry, mezi jiným i ustanovení místních výkonných orgánů z r. 1916 o znaku a vlajce oblasti. Zasedání navarrského Forálního sněmu 22. 1. 1916, které rozhodlo o přijetí vlajky, stanovilo jako znak zlatý řetěz na čer-



veném štítu se zeleným smaragdem uprostřed, který spojuje osm článků řetězu v řetězovou síť. Tímto rozhodnutím nabyl úředního charakteru historický znak připomínající vítězství krále San-

cha VIII. Silného nad vojsky maurského krále Muhammada bin Jatrúba v bitvě u Navas de Tolosa r. 1212. Na základě konzultací s odpovědnými orgány pak 15. 7. 1916 Forální sněm přijal vlajku, kterou tvoří červený list s oblastním znakem uprostřed (včetně královské koruny). Po dobu fačistické diktatury byly oba symboly mimo zákon, po Frankově smrti se začala používat červená viajka s kresbou řetězové sítě přímo na listu tak, jak jsme ji otiskli ve Vexilologii č. 31, s. 516. Úřední charakter má však pouze viajka z 15. 7. 1916, jejíž podobu pro informaci uveřejňujeme (13). V nových podmínkách je její používání upraveno zákonem Forálního sněmu č. 7/1986 z 28. 5. 1986, který navazuje na citovaný ústavní zákon č. 13/1982 z 10. 8. 1982 a stanoví podmínky pro vyvěšování vlajky a zásady její právní ochrany (14).

LA RIOJA. Generální stavy oblasti La Rioja na mimořádném zasedání 31. 5. 1985 přijaly definitivní text zákona č. 4/1985, kterým se v návaznosti na ústavní zákon č. 3/1982 z 9. 6. 1982 upravuje znak, hymna a státní svátek oblasti, stejně jako používání oblastní vlajky. S konečnou platností bylo stanoveno, že horní pruh je červený a nikoliv purpurový či vinově červený, jak se dosud šířce používalo. Znak oblasti tvoří podle čl. 6 půlený štít doplněný královskou korunou,



v prevém zlatém poli červený kříž sv. Jakuba nad siluetou hory Monte Laturce se dvěma stříbrnými a červeně lemovanými mušlemi. V levé červené polovině štítu je zlatý hrad se třemi věžemi nad černým mostem, pod kterým teče stříbrná řeka. Široký lem je zdoben třemi liliemi, jejichž barva, stejně ani jako barva lemu, není v zákoně uvedena. Protože byl odvozen od znaku bývalé provincie Logrono (viz Vexilologie č. 31, s. 1077), lze předpokládat, že bude také světle modrý a lilia zlaté. Jak se praví v preambuli zákona, "kříž sv. Jakuba uznázející se nad horou Monte Laturce připomíná dějiště bitvy u Clavijá, dále "signa beati Jacobi quae conchae appellantur" (znamení blaženého Jakuba, kterým se říká mušle), jež připomínají tisíce poutníků, křížujících naši zem a vytvářejících svezek porozumění a kultury. Hrad objevující se ve znaku je symbolem charakterizujícím naši oblast: až na jednu výjimku mají všechny

soudní okresy ve svých znacích hrad. Hrad stojí nad řekou Ebro, která zúročňuje půdu našeho kraje. Tři lilia zdobící lem štítu jsou stejně jako koruna s diadémem výsadami, udělenými naší zemi panovníky za vykonané ušlechtilé činy".

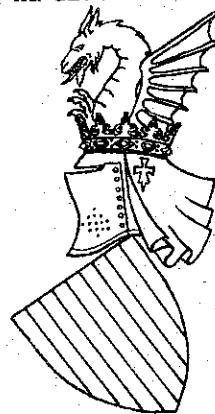
Ačkoliv zákon o nějaké ceremoniální vlajce oblasti nemluví, v sedmém článku, odst. 1 stanoví, že znak bude umístěn ve středu vlajky. I v případě oblasti La Rioja tedy existují dvě varianty, z nichž ta se znakem je doporučována k oficiálním příležitostem (15).

VALENCIJSKÉ SPOLEČENSTVÍ. Zákon místního parlamentu Generalitat Valenciana č. 8/1984 ze 4. 12. 1984 vyřešil s konečnou platností dlouholeté spory, o nichž jsme již psali ve Vexilogii č. 51, a určil mj. i podobu znaku, vlajky a standarty Valencie, z nichž posledně jmenovaná nahrajuje ceremoniální vlajku používanou v ostatních oblastech, a dále stanoví pravidla jejich používání. Podle čl. 2 citovaného zákona je vlajkou společenství tradiční "senyera" tvořená čtyřmi červenými pruhy na žlutém listu s modrým svislým pruhem při žerdi. Emblémem

Generalitat, tj. de facto znakem oblasti, je podle čl. 6 historický erb valencijského krále Pedra tvořený zlatým napravo nakloněným štítem se čtyřmi červenými kůly.

Klenotem znaku nad levým rohem štítu je stříbrná přílba s modrými, červeně podšitymi přikryvadly, na nichž je vyšit stříbrný tlapatý volný a zabodnutý kříž. Z koruny umístěné na přílbě vyrůstá zlatý drák s červeným jazykem a stříbrnou zbrojí. Ve čl. 7 je dále popsána standarta, kterou tvoří výše uvedený emblém na tradičním karmínově červeném (carmesí) listu lemovaném zlatem. Používání standarty je vyhrazeno Generalitatu (podle čl. 12 zá-

kona předsedovi parlamentu, předsedovi a ministrům místní vlády) při úředních příležitostech a současně s regionální vlajkou. Úřední kresba emblému, kterou uveřejňujeme, tvoří přílohu č. III zákona (16).



#### Literatura:

- (1) Boletín Oficial de la Junta de Andalucía č. 90 a 91 z 8.11.1983.
- (2) Boletín Oficial de Aragón č. 25 ze 14. 7. 1984.
- (3) Boletín Oficial del Principado de Asturias y de la Provincia č. 103 ze 4. 5. 1984.
- (4) Boletín Oficial de las Islas Baleares č. 20 z 10. 12. 1984.
- (5) Boletín Oficial del Estado č. 194 ze 14. 8. 1985. Banderas č. 19, 1986, s. 5.
- (6) Boletín Oficial de las Cortes Generales č. 191-I a 192-I/26.2.1986.
- (7) Diario Oficial de Extremadura č. 59 z 1. 7. 1985.
- (8) Diario Oficial de Galicia č. 120 z 23. 6. 1984.
- (9) Durán, A.: Canarias: Banderas afortunadas y desafortunadas. Banderas č. 16, 1985, s. 21.
- (10) Boletín Oficial de Cantabria č. 5 z 9. 1. 1985.
- (11) Banderas č. 11, 1984, s. 1
- (12) Símbolos de Castilla y León, edición oficial, Junta de Castilla y León, Valladolid 1983.

- (13) Gómez Panizo, E.: Banderas de Navarra. Banderas č. 4, 1981, s. 26-28.
- (14) Boletín Oficial de Navarra č. 69 z 2. 6. 1986.
- (15) Boletín Oficial de La Rioja ze 4. 6. 1985.
- (16) Diari Oficial de la Generalitat Valenciana z 13. 12. 1984.

Významnou pomoc a radu při zpracování tohoto příspěvku poskytl náš španělský spolupracovník a významný představitel španělské vexilologie Adolfo Durán Rodriguez, kterému patří mimořádný dík autora.

Ing. Jiří Tenora

### VLAJKY NÁRODNÍ LILOVÉ ARMÁDY NDR

(2. část)

#### 2 Hodnostní vlajky

Výhradní záležitostí námořnictva jsou hodnostní vlajky: vyvěšují se výlučně na lodích a člunech LN, nikdy na pevnině. Tak při slavnostní přehlídce NLA v Berlíně lze na předním blatníku přehlídkového vozu ministra národní obrany vidět služební vlajku NLA 1.1, nikoliv však vlajku ministra národní obrany 2.2.

Určitý zlom nastal v r. 1973, kdy posunutí funkcí směrem nahoru - a tím i vznik nových hodnostních vlajek - poukázalo na rostoucí význam LN. Hodnostní vlajky LN nenevazují na dřívější černobílé a vytvářejí tak tradici novou v německém námořnictvu.

Vyvěšuje se vždy pouze vlajka nejvyššího hodnostáře přítomného na palubě lodi nebo člunu (výjimku tvoří pouze velitelský fábor 3.5), a to na levoboku hlavního stěžně, přičemž platí toto pořadí přednosti:

- standarta předsedy Státní rady NDR (při neoficiální návštěvě pouze na zvláštní rozkaz),
- vlajka předsedy RNO 2.1,
- státní vlajka NDR (pro předsedu Rady ministrů nebo - v příslušné zemi - pro velvyslance, vyslance nebo generálního konzula NDR),
- ostatní hodnostní vlajky 2.2 až 2.6.

Cizí standarta, státní nebo námořní vlajka se vyvěšuje na znamení přítomnosti oprávněného zahraničního hosta zásadně na levoboku hlavního stěžně. V tomto případě se vyvěšuje vlajka přítomného hodnostáře NDR na pravoboku hlavního stěžně.

Zásady vyvěšování služebních a hodnostních vlajek a velitelských vlajek a fáborů platí obdobně i pro lodě a čluny pobřežní pohraniční brigády.

Poněvadž jsme vnitrozemský stát, nejsou u nás admirálské hodnosti běžně známy. Uvedím zde proto ekvivalenty hodností v námořních ozbrojených silách (admirálové) a v pozemních a leteckých / protivzdušných (generálové). Ekvivalenty mají však i vexilologický význam: je-li totiž na palubě lodi nebo

člunu LN např. generálporučík letectva, musí loď vztyčit viceadmirálskou vlajku.

1 hvězdička:	kontradmirál	generálmajor
2 hvězdičky:	viceadmirál	generálporučík
3 hvězdičky:	admirál	generálplukovník
4 hvězdičky:	admirál flotily	armádní generál
1 hvězda:	-	maršál NDR

Hodnosti admirála flotily a maršála NDR byly zavedeny usnesením Státní rady ze dne 25. března 1982, ale dosud uděleny nebyly. Vexilologicky to však sotva bude mít dopad, poněvadž lze mít za to, že se admirálem flotily stane velitel LN a maršálem NDR ministr národní obrany a ti už hodnostní vlajky mají. Ve slovníku německých vojenských dějin (21) lze na s. 683 najít tuto pasáž: "Nejvyšší vojenskou služební hodností v NDR je maršál NDR. Maršála NDR jmenuje předseda Státní rady na základě jejího usnesení za stavu obrany nebo za mimořádné vojenské zásluhy."

## 2.1 Vlajka předsedy RNO

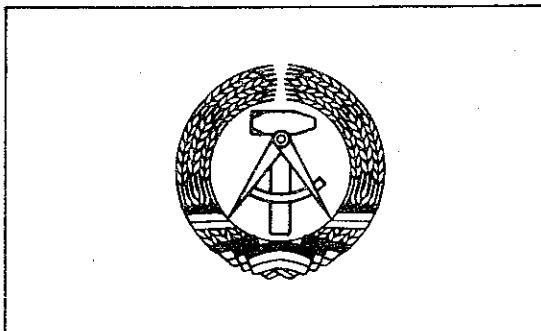
Zákonem z 10. února 1960 (22) byla zřízena RNO (Rat der Nationalen Verteidigung). Skládá se z předsedy a nejméně 12 členů. Jejím úkolem je organizovat ochranu dělnickorolnického státu a socialistických výmožeností pracujícího lidu. Předseda RNO řídí činnost tohoto vůdčího orgánu, jenž ve spolupráci s jinými orgány státní moci organzuje obranu země a usnáší se na potřebných opatřeních. Všechny státní orgány jsou povinny uskutečňovat opatření rady. Předseda RNO je tudíž vrchním velitelem všech ozbrojených sil. Vzhledem k mimořádnému významu obrany země pro existenci a rozvoj socialistické společnosti a k vedoucí úloze dělnické třídy a její marxisticko-leninské strany volí Lidová sněmovna předsedou rady generálního tajemníka ÚV SED.

Vlajka předsedy RNO (Flagge des Vorsitzenden des Nationalen Verteidigungsrates der DDR) byla zavedena až v r. 1973 (9), 13 let po zřízení rady. Je celá červená a uprostřed ní je umístěn emblém NLA. Poměr šířky vlajky k její délce je 3:5, průměr emblému NLA zaujímá 2/3 šířky vlajky. Do r. 1979 byla tato vlajka označována jako vlajka 1. tajemníka ÚV SED a předsedy RNO (Flagge des Ersten Sekretärs des ZK der SED und Vorsitzenden des Nationalen Verteidigungsrates der DDR).

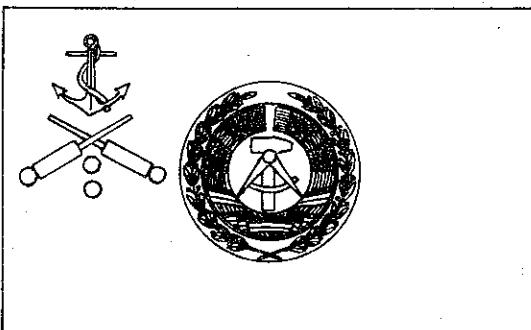
Vlajka se vyvěšuje na hlavním stěžni na levoboku, pokud je předseda Rady národní obrany na palubě. Standarta předsedy Státní rady má přednost před vlajkou předsedy RNO. Pro kumulaci funkcí u jedné osoby se v současnosti vlajka předsedy RNO prakticky nevztyčuje.

## 2.2 Vlajka ministra národní obrany

"Flagge des Ministers für Nationale Verteidigung" byla zavedena nařízením z r. 1957 (2). Byla modrá, uprostřed se státním známkem NDR, nikoli v emblémem NLA, velkým 1/3 délky vlajky. Stanovený rozměr byl 0,6 x 1 m. V r. 1960 (4) bylo změněno pouze usta-



3:5 §\*1957.07.11+1957.09.30/1973.02.09+1973.04.30"



3:5 §\*1973.02.09+1973.05.01"

novení o velikosti vlajky. Rozměry byly nahrazeny poměrem (3:5).

Podstatně upravena byla vlajka v r. 1973 (11); na modrému listu o poměru stran 3:5 byl na červeném poli umístěn emblém NLA o průměru 1/3 délky vlajky. V horním rohu byla umístěna vzpřímená kotva s lanem a dvě zkřížené dělové hlavně, pod nimi pak svisle pod sebou dvě dělové koule, vše ve zlatožluté, tj. žluté barvě. Výše symbolů měřená od horního okraje kotvy po dolní okraj dělové koule činila polovinu šířky vlajky. Průměr dělových koulí byl v textu stanoven vzhledem k šířce vlajky poměrem 1:8, na vyobrazení pak poměrem 1:20.

V r. 1979 (13) bylo umístění symbolů námořnictva a vojska zjednodušeně definováno; v horní polovině žerdové části. Průměr dělových koulí už nebyl výslovně stan-

ven. Podle vyobrazení v příloze vyhlášky je symbol vysoký 1/2 (tj. 6/12) šířky vlajky a vzdálen od horního lemu 1/12 a od dolního lemu 5/12 šířky vlajky. Průměr dělových koulí odpovídá 1/20 šířky vlajky. Tato vlajka platí dodnes.

Vlajky 2.2 až 2.7 se vyrábějí ve dvou velikostech: 500 x 850 mm a 700 x 1150 mm.

### 2.3 Vlajka náměstka ministra národní obrany a náčelníka hlavního štábku NLA

"Flagge des Stellvertreters des Ministers für Nationale Verteidigung und Chef des Hauptstabes der NVA", tak zní její název od r. 1979 (13), odpovídá vlajce 2.2, má však pod zkříženými dělovými hlavněmi pouze jednu dělovou kouli. Byla zavedena r. 1973 (11) pod označením "vlajka náměstka ministra národní obrany a náčelníka hlavního štábku, jakož i vlajka náměstka ministra národní obrany v hodnosti admirála" (... sowie für Stellvertreter des Ministers für Nationale Verteidigung mit Admiraldienstgrad).

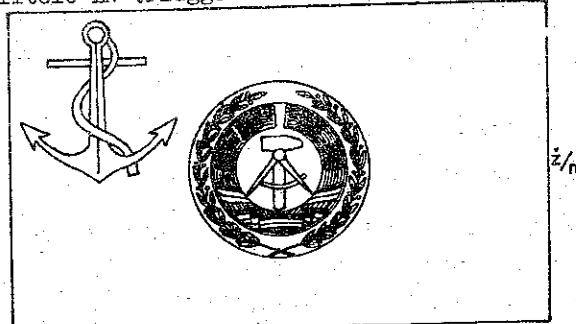
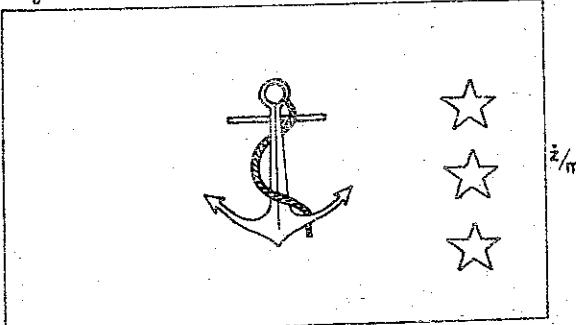
#### 2.4 Vlajka velitele LN

Vlajka velitele námořních ozbrojených sil (Flagge des Chefs der Seestreitkräfte) byla zavedena v r. 1957 (2). Na modrém poli ukazuje žlutou kotvu s lanem a ve vlající části tři žluté nad sebou stojící hvězdy. Rozměry vlajky: 0,6 x 1 m, rozměry kotvy: 0,4 x 0,3 m, velikost hvězd: 0,13 m.

V r. 1960 (4) byla vlajka přejmenována na vlajku velitele LN (Flagge des

Chefs der Volksmarine). Vlajka nebyla změněna, pouze velikosti byly nyní stanoveny poměry a nikoliv rozměry, vlajka 3:5, výška kotvy k šířce vlajky 2:3, průměr hvězd približně 1/5 šířky vlajky (podle obrázek předlohy približně 1/6).

V r. 1973 (11) dostala vlajka název vlajka náměstka ministra národní obrany a velitele LN (Flagge des Stellvertreters des Ministers für Nationale Verteidigung und Chef der VM). Změna titulu byla logicky vyjádřena i v novém podání vlajky. Je jako vlajka 2.2, má však v horním rohu pouze žlutou vzpřímenou kotvu s lanem jako symbolem námořnictva. Zabírá polovinu šířky vlajky.



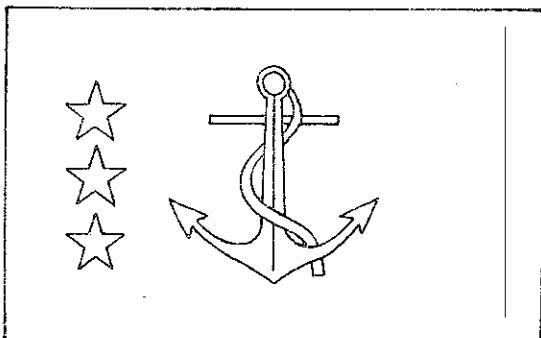
3:5 § 1957.07.11+1957.09.30/1973.02.09+1973.04.30  
V r. 1979 (13) bylo ustanoveni o velikosti kotvy vypuštěno.  
Platí dodnes.

#### 2.5 Admirálská vlajka

"Flagge eines Admirals" byla zavedena v r. 1973 (11). Poněkud připomíná dřívější vlajku velitele námořnictva. Je modrá se žlutou kotvou uprostřed (výška 2/3 šířky vlajky) a se třemi svisle seřazenými hvězdami téže barvy, tentokrát ale v žerdové části. Velikost hvězd: asi 1/5 šířky vlajky. Počet hvězd na vlajce odpovídá počtu hvězdiček na náramenících.

V r. 1979 (13) byly údaje o velikostech vypuštěny, ilustrace na následující straně podle přílohy k vyhlášce odpovídají popisu z r. 1973.

Vlajka se vztyčuje i tehdy, je-li na palubě tříhvězdičkový



3:5 § 1973.02.09 + 1973.05.01  
÷ (3:5) § 1979.07.12 + 1979.09.01"

stupce velitele LN" ("Flagge eines Vizeadmirals oder eines Stellvertreters des Chefs der VM"). Odpovídá admirálské vlajce 2.5, má však v žerďové části pouze dvě hvězdy, i v tomto případě obě níže položené.

### 2.7 Kontradmirálská vlajka

"Flagge eines Kontreadmirals" byla zavedena v r. 1957 (2). Kresba a provedení jako vlajka 2.3 z r. 1957, ale pouze s jednou hvězdou u dolního cípu. Od r. 1973 (11) podle vzoru 2.5, ale rovněž s jedinou hvězdou u dolního rohu.

## 3 Velitelské vlajky a fábory námořnictva

### 3.1 Vlajka velitele flotily

"Stander eines Flotillenchefs" je z r. 1957 (2): bílý list s modrým horním a dolním okrajem a vlaštovčím ocasem. Rozměry 0,30 m x 0,75 m, šířka okraje 0,07 m, hloubka zárezu 0,24 m. V r. 1960 (4) byla vlajka přejmenována na vlajku velitele námořní brigády ("Stander eines Brigadechefs") a rozměry byly nahrazeny poměry. Šířka k délce byla stanovena poměrem 2:5, šířka okraje přibližně 1/4 šířky vlajky a hloubka zárezu přibližně 1/3 délky vlajky. V r. 1979 (13) byly velikostní údaje vypuštěny. Vyrábějí se v rozměrech 300 x 750 mm a 450 x 1100 mm.

### 3.2 Vlajka velitele námořního oddílu

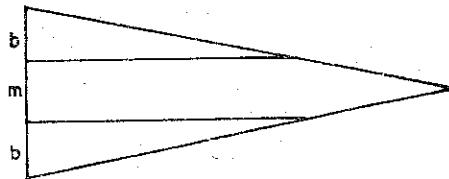
"Stander eines Abteilungschefs" je v užívání od r. 1957 (2): bílý trojúhelník s modrým pruhem uprostřed. Velikost: 0,30 x 0,75 m, šířka pruhu: 0,10 m. Od r. 1960 (4) je velikost stanovena poměrem

generál, pokud ovšem nemá vlastní hodnostní vlajku, např. 2.2 nebo 2.3.

### 2.6 Viceadmirálská vlajka

"Flagge eines Vizeadmirals" je v užívání od r. 1957 (2). Proti vlajce velitele námořnictva (2.3 z r. 1957) měla pouze dvě hvězdy ve vlažící části, tož ty níže položené. Od r. 1973 (11) nese vlajka označení "vlajka viceadmirála nebo zá-

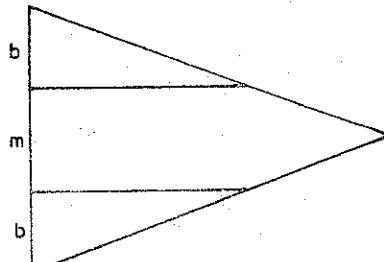
2:5, šířka středního pruhu jako 1/3 šířky vlajky. Od r. 1979 (13) je vlajka popsána pouze přibližně:  
 "Vlajka sestává z bílého podlouhlého trojúhelníku s modrým vodorovným středovým pruhem". Vyrábí se v rozměrech jako vlajka 3:1.



0,30 x 0,75 m §"1957.07.11+1957.09.30"  
 2:5 §"1960.10.27+1960.11.02"  
 $\div (\approx 2:5)$  §"1979.07.12+1979.09.01"

### 3.3 Vlajka velitele námořní skupiny

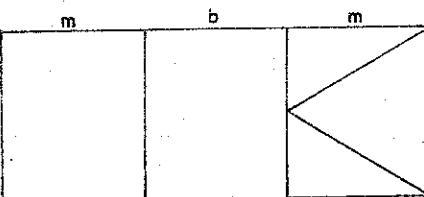
"Stander eines Gruppenchefs" byla zavedena v r. 1957 (2). Je to bílý trojúhelník s modrým pruhem uprostřed. Rozměry: 0,35 m x 0,45 m, šířka pruhu: 0,13 m.  
 Od r. 1960 (4) je stanoven poměr šířky k délce jako 3:4, šířka pruhu jako 2/5 šířky vlajky. Od r. 1979 (13) je vlajka beze změny, pouze popis byl jako v předešlých případech zevšeobecněn. Vyrábí se v rozměrech 360 x 450 mm a 600 x 750 mm.



0,35 x 0,45 m §"1957.07.11+1957.09.30"  
 3:4 §"1960.10.27+1960.11.02"  
 $\div (\approx 3:4)$  §"1979.07.12+1979.09.01"

### 3.4 Vlajka náčelníka rejdy

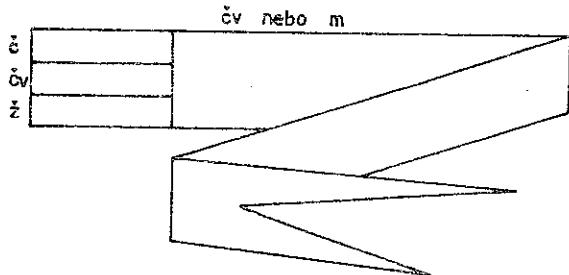
"Stander des Reedeältesten" se datuje od r. 1973 (11). Odpovídá velikosti a tvaru vlastní vlajce velitele námořní brigády 3:1, má však tři svislé pruhy v barvě modré, bílé a modré. Vyvěšuje se na povel dočasně na ráhně na levoboku vedle jiné hodnostní nebo velitelství vlajky. Pokud lodi nevplovoují do přístavu, zůstávají na rejde, tj. kotví před přístavem. Jakmile kotví na rejde dvě nebo více lodí LN, stává se obvykle nejvyšší důstojník náčelníkem rejdy. Vlajka se vyrábí v rozměrech jako 3:1.



2:5 §"1973.02.09+1973.05.01"  
 $\div (2:5)$  §"1979.07.12+1979.09.01"

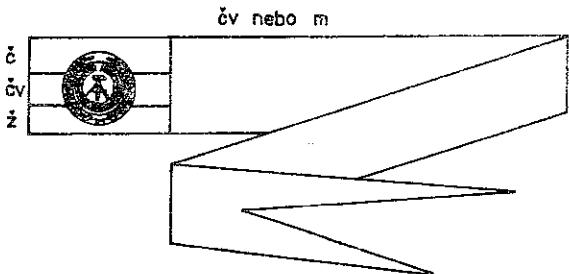
### 3.5 Velitelský fábor

"Wimpel eines Kommandanten" ve tvaru dvojplamene existuje od r. 1957 (2). Byl dvojího druhu: červený pro bojové lodě a čluny a modrý pro pomocné lodě, se státní vlajkou v žerďové části (pruh černý, červený a žlutý). Rozměry 0,15 x 4 m pro lodě a čluny I. a II. třídy, 0,15 x 2 m pro lodě a čluny III. a IV. třídy, s emblémem u žerdi dlouhým 0,28 m.



$0,15 \times 4 \text{ m} / 0,15 \times 2 \text{ m}$  § "1957.07.11+1957.09.30/1960.10.27+1960.11.02"

V r. 1960 (4) byly stanoveny pouze poměry, totiž u lodi 1:26, u člunů 1:13, u žerdi barvy NDR s emblémem NLA o přibližné velikosti 1:2. Od r. 1979 (13) nejsou v popisu uvedeny ani rozměry, ani poměry.



1:26/1:13 § "1960.10.27+1960.11.03"  
+(≈3:100/1:20) § "1979.07.12+1979.09.01"

Zhotovují se ve dvou velikostech, 120 x 4000 mm a 100 x 2000 mm. Velitelův fábor signalizuje přítomnost velitele lodě nebo člunu na palubě.

Poznámky:

- (21) Wörterbuch zur deutschen Militärgeschichte. Berlin, Militärverlag 1985. 2 díly. 1120 s.
  - (22) Gesetz über die Bildung des Nationalen Verteidigungsrates der DDR z 10. 2. 1960, GBI. I č. 8 z 13. 2. 1960, s. 89.
- Poznámky (1) - (20) viz Vexilologie č. 66, ss. 1296 - 1298.

## NOVÉ VLAJKY

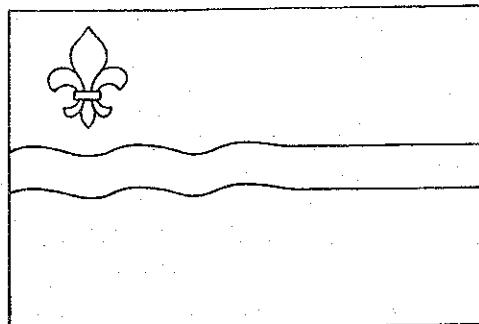
### ZUID-HOLLAND

V říjnu 1985 podnikla vláda této nizozemské provincie kroky k tomu, aby změnila její dosavadní vlajku. Ta byla sice lehká zapamatovatelná, tvořily ji totiž tři vodorovné pruhy, žlutý, červený a žlutý (v této podobě byla schválena 22. června 1948), avšak přesto ji veřejnost málo znala a zřídka vyvěšovala. Nový návrh vyšel z provinčního znaku (červený lev na žlutém štítu), čv/ byl schválen a otištěn v úředním nařízení č. 16 z 24. října 1985 a zaveden s účinností od 1. ledna 1986. List nové vlajky je žlutý, má poměr šířky k délce 2 : 3 a nese červeného lva, jehož výška odpovídá 3/4 šířky vlajkového listu. Lev je umístěn ve vzdálenosti 1/3 délky listu od žerdi a jeho zbroj je červená, i když ve znaku je modrá. (The Flag Bulletin, 25, 1986, č. 4 [117], s. 132 - 134.) abr



### FLEVOLAND

Dne 9. ledna 1986 zavlála nad dvanáctou b/m nizozemskou provincií poprvé flevolandská vlajka. Nevrhl ji obchodní firma BRS, která je i autorem návrhu vládní budovy. z+ Vlajku tvoří tři vodorovné pruhy v přibližném poměru šířek 7 : 2 : 7. Horní pruh je modrý a symbolizuje vody, v nichž provincie vznikla. V horním rohu nese bílou lilii na počest inženýra C. Lelyho, který navrhl vytvořit v Ijselském moři poldery (hlavní město provincie Lelystad rovněž připomíná ve svém názvu jméno tohoto vynikajícího projektanta). Dolní pruh je světle zelený a představuje zemi. Úzký středový pruh má být žlutý, i když v některých obrazových materiálech je vybarvován světle oranžově. Jeho barva má připomínat baryu řepky, která se pěstovala na polích polderů, aby zabranovala větrné erozi půdy poté, co bylo moře odčerpáno. Středový pruh u žerdi je mírně zvlněn a naznačuje tak proces přeměny moře v zemi. (The Flag Bulletin, 25, 1986, č. 4 [117], s. 135 - 136.) abr



## VEXILOLOGICKÁ LITERATURA

Edwin Moore - David Ross: Flags of the World. London a Glasgow, Collins 1986. 238 s. Cena 2 libry 25 pence.

V řadě Collins Gem Guides vyšla v loňském roce publikace věnovaná tentokrát vlajkám. Na první pohled upoutá čtenáře svými rozměry 83 x 117 mm, které byly zřejmě zvoleny proto, aby kniha doprovázela majitele na různé mezinárodní akce a pomáhala mu identifikovat vlajky různých států. Šestnáctistránkový úvod nepřináší pouze vysvětlení základních vexilogických a heraldických pojmu, ale i kresby vlajek mezinárodních organizací a vlajkového kódů. Převážná část knihy (214 stran) je věnována vyobrazení vlajek nezávislých i polozávislých států včetně nových vlajek Grónska a Francouzské Polynésie (v případě Australského svazu, Kanady, USA a Velké Británie i vlajek jejich administrativních jednotek), základním geografickým údajům o státě i tří až čtyřrádkové vexilogické informaci. Drobné nepřesnosti v textu i kresbách (např. u Mongolska, Niue, Sv. Vincence aj.) kazí jinak dobrý dojem z publikace.

abr

Strany mira: političeskaja karta mira, flagi. Moskva, GUGK 1986 a 1987. (Barevná vlajková tabule o rozměrech 72 x 100 cm, na druhé straně je politická mapa světa v měřítku 1 : 50 000 000). Cena 0,23 rublů.

Sovětští vexilologové s potěšením uvítali iniciativu Hlavní geodetické a kartografické správy (GUGK), která nejprve loni a pak znova letos vydala tabuli s vyobrazením státních vlajek. Od chvíle, kdy naposled vyšla obdobná tabule (barevná příloha k časopisu Novoje vremja v r. 1967), uplynulo tak 19 let. Tabuli sestavili a k tisku připravili redaktori sdružení "Kartografija" V.P. Seleznev a V.M. Antonov již r. 1985 (k tisku však byla tabule podepsána až 3. 1. 1986, resp. 28. 1. 1987). Využili přitom zřejmě kreseb vlajek z kolibřích atlasků vydávaných v r. 1983 a 1984. Do tabule se dostala žel řada nepřesností, které nebyly odstraněny ani v novém vydání. Ačkoliv operativně byl změněn název republiky Pobřeží slonoviny, vlajky Sv. Vincence a Sv. Kryštofa zůstaly staré. Navíc u vlajky Sv. Vincence se zapomnělo na svislé bílé proužky. Bezduvodně byla zařazena neoficiální a málo užívaná tzv. španělská varianta andorské vlajky. Vlivem nekvalitního tisku byly nepřesné reprodukovány barvy řady vlajek (Bhútán, Albánie, Svazijsko aj.) a malý rozměr vlajek (14 x 19 mm) znemožnil znázornit všechny detaily.

M. V. Revnivcev

## ZPRAVODAJ FIAV

V květnu 1987 vyšlo první číslo nového vexilogického zpravodaje. Jak již jeho název (INFO FIAV) napovídá, má za úkol informovat o činnosti Mezinárodní federace vexilogických společností. Proto také je do 1. čísla zařazena zpráva o zasedání funkcionářů FIAV v Bruselu 28. a 29. března tohoto roku, které se konalo před blížícím se 12. mezinárod-

ním vexilogickým kongresem (San Francisco 12. až 16. srpna 1987). Na zasedání bylo přijato mj. rozhodnutí, že 13. vexilogický kongres se uskuteční v r. 1989 v Melbourne. 14. kongres by měl proběhnout opět na evropském kontinentu. Vydávání sborníků přednášek z vexilogických kongresů byl pověřen dr. W. Smith, aby se tak zajistila jejich co možná nejširší a včasná distribuce.

abr

#### CANADIAN FLAG ASSOCIATION

Pod tímto jménem vznikla 6. února 1985 ve Scarboroughu v kanadské provincii Ontario nová vexilogická organizace, užívající zpravidla zkratku CFA. Jejím současným předsedou je Kevin Harrington. Společnost vydává zpravodaj Flagscan s podtitulem The voice of vexillology in Canada (4. číslo vyšlo v zimě 1986-87). Jeho formát je cca A 4, jedno číslo obsahuje 16 až 20 stran textu a četných obrázků a má zajímavou "poštovnu" (mail box). Informuje především o vlajkách užívaných na území Kanady.

lm

#### Z ČINNOSTI SOVĚTSKÉHO VEXILOLOGICKÉHO KLUBU

Ve dnech 11. až 13. července 1987 se ve Volgogradu uskutečnila pravidelná výroční schůze Povolžského vexilogického a heraldického klubu. Zúčastnilo se jí 12 členů, kteří nejprve vyslechli zprávy o činnosti klubu za poslední rok a o rozvoji mezinárodních kontaktů přednesené předsedou klubu J.Kurasovem a místopředsedou M. Revnivcevem. Poté následovalo šest přednášek a sdělení: historie vietnamských vlajek ve 20. století (J. Kurasov), znaky německých knížectví Durynska do r. 1806 (M. Revnivcev), nové městské znaky severní oblasti RSFSR (M. Revnivcev), vexilogické materiály v muzejích Střední Asie (V. Malýj), heraldické motivy v medailérství (A. Larin) a heraldické a vexilogické přednášky na volgogradské univerzitě (I. Tinin). V diskusi se nejvíce hovořilo o problémech studia knížecích znaků Německa v 17. až 19. století, vlajek britské Indie a emblémů povstaleckých hnutí paděsátých až osmdesátých let 20. století. Účastníci schůze závěrem pověřili M. Revnivceva a A. Stěšikovou, aby nevázali kontakty s koordináční komisí pro navrhování a propagování nových sovětských městských znaků, která byla nedávno ustavena při Akademii věd SSSR v Moskvě, a schválili výbor klubu v nezměněném složení.

abr

#### CELOSTÁTNÍ SOUPIS VLAJEK A PRAPORŮ TĚLOVÝCHOVNÝCH JEDNOT

Při příležitosti 30. výročí vzniku Československého svazu tělesné výchovy uspořádal výbor našeho klubu za účinné spolupráce vybraných členů v jednotlivých krajích dotazníkovou akci; jejím cílem je zjistit údaje o barvách, vlajkách a praporech československých sportovních klubů. Dosud bylo rozesláno přes 800 dotazníků v rámci akce, o níž se pozitivně vyjádřilo Muzeum tělesné výchovy a sportu v Praze i ÚV ČSTV a o níž informoval časopis Stadion, Československý

sport i další denní tisk. Protože podobný průzkum nebyl dosud v ČSSR organizován a o jeho výsledky mají kromě zmíněného muzea zájem i orgány ČSTV, usiluje výbor klubu o podchycení maximálního počtu tělovýchovných jednot používajících klubovou vlajku či prapor. Obracíme se proto na všechny naše členy s výzvou ke spolupráci: zjistíte-li, že ve městě či vesnici, kde žijete nebo pracujete, existuje tělovýchovná jednota používající vlastní vlajku nebo prapor (nemyslím ovšem sběrateelsky oblibené trojúhelníkové přiležitostné vlaječky), která dosud nedostala dotazník našeho klubu, zašlete nám její adresu k dodatečnému zahrnutí do soupisu. S jeho výsledky vás seznámíme na výroční schůzi klubu v r. 1988 a později je zveřejníme i na stránkách klubovního zpravodaje.

-jm-

#### NÁŠ VEXILOLOGICKÝ KLUB

Zprávu o činnosti Vexilologického klubu v r. 1986 (viz Vexilogie č. 65, s. 1285 - 1288) doplňujeme ještě touto statistikou: K 31. prosinci 1986 měl klub 146 členů. Během roku bylo 35 členů přijato (převážně na základě informace uveřejněné v časopise Lidé a země), 5 členům bylo zrušeno členství pro neplacení příspěvků, 1 zemřel a 1 byl vyškrtnut. Kolektivních členů bylo 16 (během roku jeden přibyl). Bezplatnou výměnu zpravodaje vede klub s 5 partnery v Československu a s 34 ze zahraničí.

lm

#### K JUBILEU DOCENTA MUCHY

Ač je to k nevíře, v polovině letošního roku oslavil docent RNDr. Ludvík Mucha, CSc., šedesáté narozeniny. Jako zakládající člen našeho klubu a předseda stojící v jeho čele od samého počátku je velmi dobře znám mezi československými i světovými vexilology a heraldiky. Jeho jméno je pojmem i ve filatelii (mnoha vydání - vždy záhy rozebraných - se dočkal jeho atlas známkových zemí), a to mluvíme stále jenom o koníčcích. Docent Mucha je totiž i uznávanou autoritou v oboru kartografie a historické geografie. Do dalších let přejeme jubilantovi ještě mnoho nálezů starých map a globusů a samozřejmě i vexilologických úspěchů.

pp

---

VEXILOLOGIE - zpravodaj Vexilologického klubu při Obvodním kulturním domě v Praze 3, Kalininova ulice 53, 130 00 Praha 3. Vychází neperiodicky a je určen pro všechny členy klubu. Toto číslo připravil ing. Aleš Brožek za spolupráce ing. Jaroslava Martýkána, doc. dr. Ludvíka Muchy, CSc. a dr. Zbyška Svobody. Výtvarně spolupracoval ing. Michael Kroupa, CSc. Latinské texty přeložil dr. Josef Landergott.

Ríjen 1987

č. 67